

«Saj sem ti rekel, Maruša, da se bo zgodil čudež,» je dejal drugo jutro cerkovnik Andrej. «Jaz ti vse vidim, četudi se danes nekako noče napraviti dan.»

Maruša je osupla gledala in poslušala moža. Kako le govori, si je mislila. Saj je že minila osma, in solnce je že zdavnaj izšlo, čeprav je skrito za oblaki.

«Ti pa si zmeraj dvomila, nevernica, z glavo si zmajevala in nisi zaupala sveti Barbari. Na, zdaj vidiva oba. Le poglej njene oči, popolnoma so zarasle in zaceljene, kot da se jih ni nikoli dotaknilo železo. Ali ni to očiten čudež?»

Žena se je žalostno smehljala, zakaj njen mož Andrej je ogledoval podobo svojega patrona in božal njegov obraz.

«Le dobro poglej, kako so lepe in čiste oči naše Barbare. Zdaj vidiva oba enako dobro.»

«Enako dobro,» je vzdihnila žena. Vedela je, da je njen mož popolnoma slep.

MIRKO PRETNAR:

V HIŠI.

Skozi okna v našo izbo diše mrak.
Sediva ob peči in čutiva, kako gorak
nama zrak ovija lica, roke, misli.

V teman se plašč zavilo je drevo stoječe ob robu,
komaj prižgane so zvezde pleto vanj; kot v grobu
je tiho vse; še besede so najine plašne.

Stric iz svoje pipe puha, dim ovija glavo,
in lovi se med lasmi mu in se kot v zabavo
zviija v zraku, čudne nama razpredajoč spomine.

Morda če bi sam bil, bi me bilo strah;
morda če bi sam bil, bi ga bila strah;
ko se tiho kakor mačka skozi okna plazi v izbo mrak.

*Kaj ste rekli:
čet: 147.*